

C E L O S V Ě T O V Ý   B E S T S E L L E R

MĚSTO DÍVEK

Patricia
Scanlan

tři mladé ženy narážejí
na problémy života
a právě proto oceňují
vzájemné přátelství

MĚSTO
DÍVEK

Patricia
Scanlan

MĚSTO
DÍVEK

Přeložila Lucie Nová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 1990 Patricia Scanlan
All rights reserved.

Z anglického originálu *City Girl*
(First published by Poolbeg, Co Dublin, Ireland, 1990)
přeložila © 2000, 2014 Lucie Nová
Redakce textu: Ilona Staňková
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074619885

Tuto knihu věnuji z upřímné lásky své matce, otci, sestře a bratrům, a v neposlední řadě Gemmě O'Connorové, autorce divadelních her a spisovatelce, která mě svou vřelou podporou i konstruktivní kritikou přivedla na správnou cestu.

Děkuji Vám, Gemmo.

*Jediný muž z tisíce, říká Šalomoun,
ti nežli bratr bližší bude...
Ale tisící muž po boku ti stane
i pod šibenicí – a neopustí tě!*

RUDYARD KIPLING

Obsah

Prolog	9
Příběh Devlin – I	19
Příběh Caroline – I	79
Příběh Maggie – I	119
Příběh Devlin – II	167
Příběh Caroline – II	227
Příběh Maggie – II	273
Epilog	305

Prolog

Devlin Delaneyová zívla, protáhla se jako kočka a potom vyskočila z postele. Nahá odešla do koupelny a vstoupila pod sprchu. Měla ráda ten pocit, když teplá voda stéká po těle a valí se dolů jako vodopád. Rychle se namydčila a začala si vesele prozpěvovat.

Cítila se báječně. Byl nádherný den a Devlin připadalo, že jí patří celý svět. Zabalila tělo do měkkého froté ručníku, vyšla na balkon a chvíli se kochala nádherným výhledem. Bylo ještě brzy, sotva pár minut po sedmé, a vzduch byl chladivý a osvěžující, od moře foukal solí prosycený vánek a čechral její mokré zcuchané vlasy, až jí lokny létaly do tváře a do očí. Milovala tuhle denní dobu. Celé město i doky v přístavu vypadaly časně ráno mnohem klidněji, ulice byly pusté a prázdné. Na mírně zčeřeně hladině řeky Liffey se rozpouštěly růžové a žluté odstíny paprsků právě vycházejícího slunce.

Devlin byla moc ráda, že bydlí právě v Clontarf. Zbožňovala pohled na malebné, ohromující panorama Dublinského zálivu, a ani do centra města to odsud nebylo daleko. Nalevo od ní zářily útesy na poloostrově Howth jako obrovské smaragdy, tajemné i chladné zároveň, a slunce, které se odráželo v sametově modré vodě, vyvolávalo dojem, že se všude kolem rozsypaly tisíce lesklých diamantů. Dívka se zhluboka nadechla, oddala se slané příchuti vzduchu a snažila se jej udržet v plících, jako když si kuřák zapaluje svou první ranní cigaretu. Po chvíli se vrátila do ložnice, aby se oblékla a připravila si věci, které bude přes den potřebovat.

Devlin měla pátky obzvlášť ráda. V osm hodin jí začínal aerobik, a ačkoliv chodila cvičit třikrát týdně, na páteční hodině ji pokaždé cosi přitahovalo víc. Bylo tam cítit něco odlišného, jakási energie a vzrušení navíc, snad lidé už byli nadšeni představou víkendů, který je čekal. Pokaždé odcházela ze cvičení činorodá a aktivní a její sekretářka z toho byla vždycky nervózní.

Liz se bezpochyby uleví, až se dozví, že Devlin dnes odejde z kanceláře

dřív. Poprvé od otevření CITY GIRL si jeho šéfka a spolumajitelka vezme trochu volna.

Bože, šíleně se těšila na víkend, který stráví s kamarádkami v Rosslare Harbour. Uplynulo už několik let, kdy si naposledy spolu všechny tři někam vyrazily. Devlin zajiskřilo v modrých očích, jakmile si uvědomila, co všechno se může stát, když spolu Maggie, Caroline a ona budou pár dní samy. Ale dříve než odjede, čeká ji ještě pár náročných hodin v práci, a tak by si raději měla pospíšit. Oblékla si světle růžovou teplákovou soupravu a zabalila čisté luxusní prádlo, boty a kabelku do obrovské, ale elegantní tašky. Ze skříně, která zabírala jednu stěnu její ložnice, vytáhla černobílý kostýmek od Diora uložený do plastického obalu. Zatrpkle si pomyslela, že by opravdu měla vypadat dobře, působit sebevědomým dojmem, zvláště když dnes bude vystupovat v jednom pořadu o úspěšných podnikatelích vysílaném veřejnoprávní televizí.

Jisté bylo, že ve svém životě urazila dlouhou cestu. Když vyrůstala jako dítě v blahobytu doma ve Foxrocku, ani ve snu by ji nenapadlo, že nějaký čas stráví v bytě jednoho z těch ošklivých věžáků v Ballymunu. A když bydlela tam, vůbec netušila, že si zanedlouho koupí podkrovní apartmá v Clontarfu a bude žít jako bohatá a úspěšná mladá žena! Do očí se jí nahrnuly slzy. Všechno to už měla za sebou. Copak to bylo pro nic za nic? Možná by měla odpoledne zavolat své matce. Odkládala to tak dlouho a Luke měl pravdu – nastal čas odpustit a zapomenout.

Devlin se mimoděk zasmála, když si vybavila Luka Reillyho. Kdysi se domnívala, že už nebude nikdy schopná důvěřovat muži. Ale on dokázal tak pozvolna a nenápadně odstranit zeď, kterou si vybudovala kolem svého srdce. Řekl jí, aby se pokusila začít znovu od začátku, a ona se zachovala přesně podle jeho rady. Bylo to pro ni obtížné, velmi obtížné, do mysli se jí neustále vkrádaly vzpomínky. Například minulý týden jí na jednom slavnostním večírku poklepala na rameno usměvavá elegantní dáma a mile prohlásila: „Vy jste Devlin Delaneyová, že ano? Kdysi jste pracovala pro mého manžela.“

Devlin málem umřela. Snad to není manželka Colina Cantrella-Kinga! To nemohla být ona. Ale bohužel byla. A vzápětí si ke své hrůze všimla, že Colin míří směrem k ní, přátelsky se směje a natahuje ruku. „Devlin, drahoušku! Jsem tak rád, že jsi tady. Už je to tak dávno. Musíme se sejit a popovídat si o starých časech,“ rozplýval se. Devlin si myslela, že asi omdlí. Ten bastard! Stál tam, jako by se nic nestalo a pokrytecky se na

ni usmíval. Naštěstí ji zahlédl nějaký fotograf ze společenské rubriky jednoho populárního časopisu, odvedl ji o kus dál, aby si ji vyfotil, a jen díky tomu se nemusela se svým bývalým zaměstnavatelem bavit. To setkání ji vyvedlo z rovnováhy. Věděla, že jednou musí přijít chvíle, kdy se spolu znovu uvidí, dublinská vyšší třída byla úzce propletená společnost. Nicméně vzpomínky z minulosti byly tak bolestné, že to pro ni bylo horší, než předpokládala.

Luke ji pozoroval ostržím zrakem a dobře si všiml, jak je rozrušená, ačkoliv ona se domnívala, že se jí to podařilo dobře zamaskovat.

„Co se stalo?“

„Nic.“

„Devlin! Znáš tě příliš dobře, abych si nechal vnutit, že se ‚nic‘ ne-
děje,“ usmál se. „Jde o toho vysokého muže tamhle, že ano? Řekl něco, co tě rozčílilo? Počkej...“ Zadíval se upřeně na Devlin. „Není to ten syčák Cantrell-King? Už dlouho se těším, až se s ním setkám!“

„Luku?“ vykřikla dívka. Výraz v jeho očích a pevně zaťaté zuby ji vyděsily.

„To je v pořádku, Devlin. Za minutku jsem zpátky,“ prohlásil klidně.

Devlin ho sledovala plná obav, jak kráčí ke Colinovi a táhne ho stranou. Viděla, jak obličej jejího bývalého šéfa zrudnul, když překvapeně a s hrůzou zíral na Luka. Poté co se k ní Luke vrátil, spadl jí kámen ze srdce. Bála se, co by se stalo s jejím životem, kdyby se s Colinem popral.

„Co jsi mu řekl?“ zeptala se.

„Bud' v pohodě, Devlin,“ odvětil Luke, objal ji kolem ramen a přitáhl ji blíž k sobě. „Řekl jsem mu, že jestli se k tobě ještě někdy přiblíží na tři metry, bude až do smrti zpívat sopránem.“

Devlin stála ve své ložnici, přemýšlela o Lukovi a usmívala se. Cho-
val se k ní tak ochranně, až musela uznat, že to byl hezký pocit po všech těch letech, kdy žila sama. Pořád měla svůj život pevně v rukou, stála na vlastních nohou, dělala chyby a platila za ně, ale přestala se ohlí-
žet zpátky. Vzpomínky jsou podivná věc, mohou člověka pobídnout kupředu, nebo srazit ke dnu. Teď je každopádně čas jít dál, rozhodla se. Dnes bude její šťastný den. Za pár hodin budou s holkama v Rosslare a čeká je ničím nerušený víkend plný zábavy a legrace. Dokonce si vzala volno i v pondělí, takže budou mít celé tři dny jen pro sebe. Naposledy, když si spolu vyjely, strávily několik dní okružní plavbou na jachtě Shannon. Bylo to těsně před Maggiinou svatbou a Devlin se zdálo, že

od té doby uběhly už celé věky. Vlastně to *byla* pravda. Mrkla na hodinky. Tři čtvrtě na osm. Musí jít. Když nastupovala do výtahu, přemítala, jestli na ni bude Caroline čekat v autě.

Caroline Yatesová se probudila už před šestou, povalovala se v posteli a nechávala myšlenky volně plynout. Dnešní den byl pro ni zvláštní. Nový začátek. Bude to úžasné, cítila to. Musí vstát a obléknout se. Hned ráno ji čeká hodina aerobiku v CITY GIRL, nejexkluzivnějším centru zdraví v Dublinu.

Když se klub před devíti měsíci otvíral, vyvolalo to velký ohlas a publicitu. Richard zařídil, aby se mohli zúčastnit úvodní recepce, a bez mrknutí oka zaplatil nemalou částku jako poplatek za roční členství. Devlin tím nechtěla Caroline zatěžovat, ale Richard trval na svém. Vychloubal se potom před ženami svých spolupracovníků, že jeho manželka je členkou CITY GIRL. Všechny jí to strašlivě záviděly, zatímco jeho kolegové mohli puknout vzteky, protože si takovou sumu nemohli dovolit utratit.

V jeho očích to byly dobře investované peníze. Chudák Richard, nesmírně ho uspokojovaly takové malichernosti. Kdykoliv se jejich fotografie objevila ve společenských rubrikách vybraných novin a časopisů, které četla dublinská smetánka, lidé, s nimiž se téměř každodenně musela stýkat, dělalo mu to ohromnou radost.

Z posledního otištěného snímku měl skvělou náladu celý týden, zejména díky titulku „Paní Caroline Yatesová, žena dobře známého mladého a úspěšného právníka Richarda Yatese, v nádherných šatech od Iba Jorgensena na dobročinném plese Červeného kříže“. Nebo to bylo z gala večeru právnické komory nebo z nějakého jiného podobného podniku? Účastnila se tolika společenských akcí, že si nemohla přesně vzpomenout.

Bože, jak nenáviděla povrchnost a pokrytectví těch večírků! Ale jednoho dne... Slíbila si to. Jednoho dne půjde a na jejich polibky a sladké banality „Ahoj drahoušku, je naprosto úžasné, že tě vidím“, jim všem odvěti přesně to, co si o nich doopravdy myslí. Caroline se kysele ušklíbala, věděla, že k tomu nikdy nesebere odvalu.

Otočila hlavu a prohlížela si svého manžela, který spal ve vedlejší posteli. Ležel klidně, nechrápal ani neshrnoval povlečení, dýchal pravidelně a tiše. Od Richarda by se nikdy nemohla dočkat žádného nekultivovaného projevu. Byl tak... korektní, to bylo to slovo, které hledala. Dokonce ani v posteli neměl nikdy rozčuchané vlasy. Před lety, i když

se jí teď zdálo, že to byla už celá věčnost, na ni udělala dojem právě jeho preciznost. Jeho vybroušený vzhled bez jediné poskvrnky se hodně lišil od obvykle neupravených, nedbale oblečených Irů, které do té doby poznala. Vždycky nosil skvěle střižený, slušivý oblek, světlehnědé vlasy umyté a upravené, nehty ostříhané a čisté. Působil na ni tak sofistikovaným dojmem. Zoufale toužila se vdát, hrozně se bála, že zůstane na ocet. Ale jak si kdo ustele, tak si lehne. Teprve později zjistila, že leží v té posteli úplně sama.

Ne! Nebyla sama. Osamělá si připadala celý poslední rok, ale teď věděla, že má Devlin a Maggie, nejlepší kamarádky, jaké si kdo může jen přát. Má svou rodinu. Má Charlese. A navzdory tomu všemu, co se mezi nimi odehrálo, stále žije se svým manželem, a teď mu je mnohem blíží než kdy předtím. Kdyby mu loni touhle dobou oznámila, že stráví víkend s Devlin, vytloukl by z ní duši. O tom nebylo pochyb!

Povzdychla si. Zajímalo by ji, jak by reagovali lidé v redakci bulvárního plátku *The Set*, který tak nadšeně hltaly davy čtenářů, kdyby jim poslala fotografii, na níž by byly ve skvěle vyvedených barvách detailně vidět její modřiny a podlitiny: „Paní Caroline Yatesová, žena prominentního právního poradce Richarda Yatese, nám předvádí nejmódnější odstíny barvy lila, fialové a žluté, které jí způsobil surovým bitím její milující manžel. K této zvláštní módní přehlídce se připojily i některé další velmi známé dámy!“

Caroline se ušklíbla. Nebyla jedinou ženou v takzvaných „vyšších kruzích“, kterou muž mlátil. Bití nebylo privilegiem dělnické třídy, jak se mnoho lidí mylně domnívalo. Ale teď alespoň věděla proč! Zjistila, jaký příšerný důvod vedl jejího manžela, aby ji mlátil jako psa. Od té hrozné noci na ni už nikdy víc nevztáhl ruku.

Její život se od základů změnil a ona se dokázala odpoutat z cesty do horoucích pekel, kam ji hnal alkohol a valium. Získala zpátky svou bývalou práci. Dříve Richard nechtěl ani slyšet o tom, že by se vrátila zpátky do zaměstnání, a ona neměla sílu se mu vzepřít. Ale dnes už *bylo* všechno jinak. Pomalu se učila, jak nakládat se svým vlastním osudem. Bylo to zvláštní, že spolu leželi v jedné místnosti, obvykle chodil její manžel spát do druhé ložnice jejich luxusního podkrovního apartmá. Jenomže jeho přátelé z Londýna zůstali přes noc, proto se vrátil k ní do pokoje, který sama zařídila, vyzdobila podle svého vkusu a zbavila příšerné strohosti a sterilní výzdoby, kterou navrhl bytový architekt. Na

Richarda to udělalo takový dojem, že ji doopravdy požádal, aby něco udělala s obývacím pokojem! Caroline se usmála sama pro sebe, ráda zařizovala byt, zdálo se, že pro to má talent. Devlin dokonce využila některé z jejích nápadů v CITY GIRL. Vážně přemýšlela o tom, že by začala chodit do kurzu designu a dekorace interiérů, hodně ji to zajímalo a, kdo ví, třeba by mohla začít s poradenstvím v této oblasti a později si založit malou firmu.

Bavilo ji uvažovat tímto způsobem. Ještě před rokem by se zděsila představy postavit se na vlastní nohy. A teď tady stojí, sprchuje se a přemýšlí, že rozjede vlastní podnik! Caroline se nahlas zasmála. Opravdu se z ní stala jiná žena. Vymanila se z osidel pití a valia a vyšla z toho jako daleko silnější a odhodlanější osobnost. Pro Richarda bylo trochu těžší zvyknout si na novou Caroline, ale vypořádal se s tím. Nevěděla, zda ho chce opustit nebo ne, to se rozhodne až později, prozatím byla šťastná, že se dokázala znovu zmátořit a vydala se na cestu k nezávislosti. Právě teď jim to oběma takhle vyhovovalo a ona se dosud nikdy necítila tak sebejistá.

Oblékla si župan, odešla do kuchyně a zapnula varnou konvici. Na opačné straně domu přes upravený trávník zahlédla, že Devlin má otevřené francouzské okno, a to znamená, že už je také vzhůru a připravuje se na hodinu aerobiku. Caroline se usmála. Devlin byla její nejlepší přítelkyně. Prožily spolu v poslední době tolik zlého, a konečně to vypadá, že se jim oběma začíná dařit lépe.

Maggie Ryanové se zmocnila úzkost, když se k ní její manžel v polospánku přitulil a naznačil jí své úmysly. Kdo proboha vynalezl ranní erekci? Určitě to nebyla žena, pomyslela si mrzutě a snažila se rychle rozhodnout, zda je pro ni lepší se s ním pomilovat a nemuset poslouchat, jak si stěžuje, že ona odjede na víkend pryč a kolik ho stálo její členství v CITY GIRL, nebo vyhovět sobě a odmítnout ho a potom přetrpět jeho věčné reptání. Věděla, že ji manžel sexuálně vydírá, byť sotva patrnou formou, přesto však vydírá. Nakonec jí stejně vždycky začal vyčítat to či ono, teď zejména CITY GIRL. Neustále se vyptával, proč se chce bratříčkovat s těmi snoby a proč nemůže chodit do Unislimu jako kdokoli jiný. Už jí to lezlo na nervy. Devlin po ní samozřejmě nechtěla, aby jí dávala nějaké peníze, ale jakmile se Terry doslechl, že Richard poplatky zaplatil, trval na tom, že zaplatí také. Maggie mu

řekla, že se chová jako cvok, ale on odsekl: „Nechci, aby mě Yatesovi pomluvili, že jsem nějaký chudák!“

Ta směšná mužská pýcha, otrásla se jeho žena odporem. Všemohoucí bože! Copak byla taková všechna manželství, nebo bylo to její výjimkou, uvažovala utrápeně. Zaslechla dvě z jejich tří dětí, jak vřískají ve vedlejší ložnici a dávají všem okolo najevo, že se právě probudily.

„Sakra. Děti jsou vzhůru. Pojd', Maggs, než nás začnou otravovat,“ řekl její manžel tiše, neoholeným strništěm na bradě ji drásal po tváři a hledal její ušní lalůček. Neochotně zavřela oči a snažila se představit si, že leží na vodní posteli se Seanem Connerym.

„Poslušná holčička!“ zamumlal Terry triumfálně. Maggie okamžitě otevřela oči.

Poslušná holčička! Pro všechno na světě! Kdo si, k čertu, myslí, že je? Ztracenej primitiv!

Otočila hlavu a všimla si, že za plakátem Normana Rockwella se objevil jemná pavučina. Musí to oprášit! Představa Seana Conneryho nezabrala. Mysli na Harrisona Forda, nařizovala si, ale vzápětí si vybavila Terryho, jak sedí na zadku slona a snaží se ho řídit, a chtě nechtě se zahihňala.

„To je ono, lásko. Pokaždé vím přesně, jak tě vzrušit,“ zamručel manžel.

Maggie si povzdychla, pobavilo ji, jak si je neotřesitelně jistý, že by v této situaci nemohla myslet na nikoho jiného než na něj. Jeho ego bylo tak velké jako její břicho, když byla v devátém měsíci. Terry byl přesvědčen, že Warren Beatty mu nesaá ani po kotníky.

„Mami, co ti to tatínek dělá?“ ozval se zvědavý hlásek. Ze dveří do ložnice je se zájmem pozoroval jejich syn.

Terry se odtáhl od své ženy a Maggie odpověděla klidně a v podstatě po pravdě: „Tatínek mi nedělá vůbec nic, jen se snažil odvalit se z mé strany postele. Teď jdi a svlékni si pyžamo. Za chvíličku za tebou přijdu a umyju tě. A nevzbud' Fionu.“

Terry si vůbec nepovšiml sarkasmu v jejím hlase, díval se na ni a tvářil se samolibě. „Jsi výjimečná žena, Maggie!“ řekl, usmál se, a jak vylézala z postele, plácl ji přes zadek.

„Já vím,“ odpověděla suše, ale přesto se nahnula a políbila ho. Někdy jí připadalo, že nemá děti tři, ale čtyři. A její manžel byl často tím nejhorším dítětem ze všech.

„Víš ty co,“ prohlásil velkomyslně, „jdi a připrav si věci na cvičení. Vypravím děti do školky sám a nakrmím malou. Co ty na to?“

„Díky, Terry,“ odpověděla. Bylo jí jasné, že Josie, žena, která jí každý pátek vypomáhala v domácnosti, přijde v osm a bude to ona, kdo dohlédne, aby se dvojčata nasnídala, a potom přebalí miminko.

„Ostatní ženy by ti mohly závidět, že máš takového muže, jako jsem já,“ oznámil jí Terry skromně, rychle vyskočil z postele a zastavil se před zrcadlem, aby se mohl obdivovat.

„Samé svaly,“ poznamenal spokojeně a hladil si své štíhlé, ploché břicho. „Na to, že mi je čtyřicet, to není špatné! Nemusím chodit na drahé hodiny aerobiku. Říkám ti, Maggs, squash párkrát týdně je všechno, co potřebuješ, aby ses udržela ve výborné kondici. A bylo by to o moc levnější!“

„Ach jo, ty se na tom prostě nesnažíš najít ani špetku dobrého,“ odsekla Maggie.

„Samozřejmě, Richardu Yatesovi to nevadí. Měla bys vidět peníze, které vydělává.“ Terry pro Richarda pracoval jako finanční poradce.

„A navíc,“ hulákal z koupelny, „nemá doma tři hladové krky, které je nutné živit a šatit. Je zatraceně vychytralej!“

Chvilku bylo ticho, protože si Terry zrovna čistil zuby, a pak se zase ozvalo: „A víš, co ještě dělá? Vozí si zadek v novém BMW a ani si nesundal obaly ze sedadel, protože se tomu mizerovi nechce tu věc zdánit před začátkem příštího měsíce. Nechal by si pro korunu koleno vrtat, ten mazanej hajzlík...“

Maggie obrátila oči v sloup a beze slova si dál kartáčovala lesklé vlasy. Mohl se někdo divit, že byla v nesmírném pokušení zaplést se s Adamem? Strašně se jí po něm stýskalo, protože už byl dlouho služebně v Londýně, ale příští týden se vrátí. Usmála se, když si uvědomila, co mu musí sdělit. Byla to ta nejbáječnější věc na světě! Všechno se to stalo jenom díky tomu, že jí dobře poradil. A co teprve až to oznámí holkám!

Šíleně se těšila, až odjedou na víkend. To bude ráj na zemi! Postel bude mít sama pro sebe a konečně se v klidu vyspí. Žádné děti, které se musí nakrmit, ani chrápající manžel, který ji nenechá usnout. Budou mít čas popovídat si a vzájemně si svěřit tajemství. Díky bohu za Devlin a Caroline, opravdové a věrné přítelkyně, na rozdíl od Marian Gilhooleyové. Zapomeň na ni, nestojí ti za to, přikázala si Maggie přísně. Má před sebou pár bezstarostných dní. Už se nemohla dočkat!

O dvacet minut později vyplula Maggie ze dveří. Od té doby, kdy zjistila, že její manžel má poměr s Riou Kirbyovou, tou protřelou děvkou,

vyhradila si pátky pouze pro sebe. Ačkoli slyšela dvojčata, jak se hádají, a Terryho, který na ně marně křičí, vůbec se necítila provinile, že odchází. Bylo překrásné ráno. Jenomže za chvíli zaslechla pláč miminka a zastavila se v pokušení otočit se a vrátit se zpátky. Znovu se v ní ozvaly mateřské city. Bude jí trvat dost dlouho, než se dostane do stavu, aby mohla zmizet na celý den a pustit z hlavy všechny myšlenky na rodinu.

„Čert aby to vzal!“ zamumlala nahlas. Však to Terrymu neublíží. Bylo tři čtvrtě na osm, bude je mít na starosti jenom patnáct minut. Dokonalou manželkou a matkou byla už dost dlouho. Všechny ty roky, které věnovala své rodině ve Wicklow, Marian Gilhooleyové, své bývalé „přítelkyni“, Terrymu a svým dětem. Teď nastal čas na změnu. Čas pro ni. Čas začít znovu vlastní život. Maggie rychle kráčela k autu a po cestě potkala pošťáka.

„Zdravíčko, paní Ryanová, mám tu pro vás dopis.“

„Díky,“ řekla sebejistě, ale jak si brala tenkou obálku, kterou jí podával, chtělo se jí rozhodit ruce do vzduchu a začít tančit.

Tak přece jenom jí to poslali! Počítala s tím, ale že dopis přišel právě dnes, to bylo prostě perfektní. Nemohla se dočkat, až to všechno poví Adamovi a holkám, protože ti tři jí byli po celou dobu obrovskou oporou. Pro Terryho to stejně nic neznamenalo, tak mu to oznámí později. Maggie se nedočkavě posadila za volant a ve skvělé náladě odjela na schůzku s Devlin a Caroline do CITY GIRL.

Příběh Devlin – I

---

1. kapitola

Byla si jistá, že je v jiném stavu. Žádný doktor jí to ještě nepotvrdil, ale ona to věděla, stejně jako tisíce ostatních žen instinktivně tušily, že už nejsou samy, že jejich dělohy přestaly být jen pouhým orgánem z mnoha dalších, ale ponесou živé dítě, které bude dalších devět měsíců vládnout jejich tělu.

Devlin cítila hluboko v žaludku hrozný strach. Menstruace se jí opozdila o pět dní. Ale užívala antikoncepci, to znamená, že těhotná být nemůže.

„Ale ano. Maggie Ryanová přece také otěhotněla, ačkoliv brala pilulky,“ našeptával jí zlomyslně škodolibý hlásek. Devlin se posadila na posteli.

„Ach, dobrý bože, prosím, já nemůžu čekat dítě. Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku,“ odříkávala modlitbičku z dětství, ke které se obracela jen ve chvílích největší úzkosti a tísně. Chvilku čekala, jestli se měsíčky jako zázrakem neobjeví. Možná dostala menstruaci v noci. Prohlédla si kalhotky, ale ty zůstávaly panensky čisté a bílé jako padlý sníh. Narůstal v ní pocit zklamání a marnosti. Vstala z postele a přecházela sem a tam po ložnici.

„Je to nespravedlivé, já nechci být těhotná. Proč by se to mělo stát právě mně? Všemohoucí bože, udělala jsem to jenom jednou a tohle jsem opravdu neměla v úmyslu. Colette a Brian to dělají více než rok každý den v týdně. Proč jsi neukázal na ně? Ach bože, prosím, ať už ty měsíčky dostanu!“ modlila se tiše a doufala, že budou její prosby vyslyšeny.

Potřebovala vypadnout z bytu, jenom pomýšlení na to, že by měla zůstat sama doma, ji přivádělo k šílenství. Caroline odjela s Richardem na víkend. Napadlo ji, že by mohla jet k rodičům, ale vzápětí si uvědomila, že by se musela postavit v tomhle stavu tváří v tvář své matce, a proto tu myšlenku radši okamžitě zapudila. Byla si jistá, že má své provinění napsané na čele a Lydie by bezesporu vyzvíдалa tak dlouho, dokud by se nedozvěděla pravdu, a na to teď Devlin prostě neměla nervy. Zpanikařila a znovu se posadila na postel. Musí existovat nějaké řešení.

„Prokristapána, je to moje tělo, moje tělo, moje tělo.“ Šeptala ta slova jako mantru, stočila se do klubíčka a zmítala se na posteli sem a tam. Najednou dostala nápad. Letěla dolů po schodech, málem si zlomila vaz, jak se řítila, aby byla co nejdříve v obývacím pokoji.

„Ano! Ach, díky bohu! Popadla z poloviny plnou láhev džinu a ani se neobtěžovala vzít si skleničku. Téměř plačky pospíchala zpátky. Vběhla do koupelny a pustila oba kohoutky u vany. Proč mě tohle nenapadlo dřív, vyčítala si.

„To je ale potrat,“ šeptal tenký podlý hlásek v její mysli.

„Neposlouchej to. Nepřemýšlej o tom, mumlala zoufale a čekala, až konečně poteče horká voda, ale ta zůstávala zarputile studená. Zkontrolovala karmu, zjistila, že je vypnutá, a naštvaně zaklela. Rozčileně zmáčkla knoflík, v obličejí se jí zračil vztek a utrpení, bylo jí jasné, že se voda přinejmenším čtvrt hodiny neohřeje.

Tak snad bych mohla zatím začít s džinem, přemýšlela trochu v obavách. Nebyla si příliš jistá, co může alkohol způsobit. Věděla, že vařící koupel vyvolá zpožděnou menstruaci, a když se opije, možná to zvýší její účinek. Rozhodně nebude na škodu vyzkoušet to oběma způsoby. Pořádně si lokla z láhve, do očí se jí nahrnulý slzy, vyprskla a zalapala po dechu.

Devlin se na sebe podívala do zrcadla. Stála tam nahá, jenom v proradně bílých kalhotkách, prohlížela si své štíhlé tělo, opálené po prázdninách, které strávila v Algarve. Světlé vlasy vyšisované sluncem měla rozčuchané, uplakané průzračně modré oči zíraly vyděšeně na láhev džinu, kterou svírala v ruce.

„To je konec,“ vzlykala a propadla ještě větší depresi. Kopla do sebe dalšího panáka. Tentokrát se jí už nezdál tak odporný, proto si dala ještě jednoho.

O hodinu později seděla Devlin ve vaně plné horké vody, do které dolila zbytek alkoholu z láhve. Koupelna byla plná páry a místností se linula sladká vůně džinu. Byla velmi, velmi opilá a během chvilky se jí udělalo hrozně špatně.

Kdyby se teď Caroline vrátila z víkendu, nejspíš by se zhrozila, vzpomněla si na svou spolubydlící. Caro byla velmi nevinná dívka a nechala se snadno vyvést z rovnováhy. Pravděpodobně by omdlela, kdyby na ni Richard vytáhl svoje nádobičko; to by ovšem Richard něco takového opravdu musel mít. Devlin se té sprosté myšlence zasmála.

Ach bože! Bylo jí příšerně zle. Postavila se a vyškřábala se z vany,

podroušeně zavrávala a jen tak tak se stihla naklonit nad toaletu. Vyzvracela všechno, co šlo, měla pocit, že jí v bříše nezůstalo vůbec nic. Zvedla se, ale vzápětí se s ní zatočil celý svět, cítila se slabá jako pírkó, sotva popadla ručník, omotala si ho kolem těla a po čtyřech se odplazila do ložnice. Nějakým způsobem se přiměla vyšplhat do postele, kde okamžitě upadla do bezvědomí. Spala asi tři hodiny, a když se probírala z opilosti, hlava jí třeštila, jako by měla každou chvíli prasknout. Zůstala ležet, neodvážila se ani pohnout, dokonce si vůbec nebyla jistá, jestli je mrtvá, nebo naživu. Pak zazvonil telefon. Ostrý, pronikavý zvuk jí trhal uši. Strčila hlavu pod polštář a snažila se zvonění ignorovat. Konečně to ustalo. V místnosti se rozhostilo ticho a Devlin opět usnula. Když se znovu probudila, bylo jí už mnohem lépe, ačkoliv v ústech měla nepřijemnou pachut' a hlavu těžkou a otupělou.

Vylezla z postele, uvařila si šálek velmi silné kávy a rozhodla se jít dolů na verandu, odkud byl krásný výhled na záliv. Potřebovala přemýšlet, a moře ji vždycky uklidnilo. Letmo pohlédla na kalendář na zdi, zastavila se před ním a posmutněla. Přesně před třemi týdny ležela v Portugalsku na pláži, užívala si zábavy a nic jiného ji nezajímalo. Teď tady stála, připadala si o deset let starší a měla za sebou jednu z nejobornějších zkušeností svého života. Podívala se na hodinky. Čtvrt na čtyři. Přesně před dvěma týdny ji touto dobou Colin přivedl do jiného stavu. Prof. MUDr. Colin Cantrell-King, CSc., gynekolog dublinské smetánky. Zaměstnavatel Devlin Delaneyové a otec jejího dítěte.

Devlin zarmouceně umyla hrnek od kávy a poklidila malou kuchyň, kterou sdílela se svou přítelkyní Caroline Staceyovou. Obě byly moc šťastné, že se jim podařilo sehnat takový hezký byt. Původně si pronajaly příšernou díru v Rathmines, kde se bydlet prostě nedalo. Sprcha pořádně nefungovala, buď jste se opařili, nebo umrzli k smrti. Postele byly samá boule, stěny vlhké a majitel byl naprostý gauner. Uvízly tam asi na měsíc a každý večer procházely noviny, než našly v inzerátech tenhle skvost mezi byty ve velkém starém domě na pobřeží v Sandymountu s vyhlídkou na Dublinský záliv. Byl čistý a vzdušný, každá měla svou ložnici, a spolu se dělily o obývací pokoj a kuchyni. Vyhovoval jim skvěle a obě to dokonce měly docela blízko do práce.

Devlin vyhlédla z kuchyňského okna. Venku byl překrásný den babího léta. V dálce viděla charakteristické komíny elektrárny v Ring-sendu zalité slunečními paprsky, dole na pláži si hrály děti v kalužích

vody, které zbyly v písku po odlivu, vesele křičely a čvachtaly se v blátě. Přístav v Shelly! Jasně, půjde se podívat do doků v „Shelliers“, jak remorkéry táhnou obrovské nákladní lodě, které se právě objevily jako malé tečky na horizontu zálivu.

Odešla z bytu a kráčela směrem k Ringsendui, zahrnula doprava a za chvíli už procházela kolem luxusních nových vilek triumfálně postavených na pozemku, který vznikl vysušením části Dublinského zálivu, pokračovala dolů směrem k továrně společnosti Glass Bottle a potom k řece, která se klikatila centrem města a o kus dál se vlévala do moře. Devlin zhluboka vdechovala vzduch, který byl prosycený vůní moře, a vydala se na dlouhou cestu ulicí Pigeon House směrem ke svému cíli. Po pravé straně minula malé řadové domky, které stály přímo proti panoramatu přístavní čtvrti. Pozorovala, jak jeřáby nakládají kontejnery se zbožím, sledovala malé lodě, které brázdily řeku nahoru a dolů. Všude kolem kroužili a vřeštěli rackové. Remorkéry vyplouvaly z ústí řeky, aby se připojily k obrovským lodím, které se majestátně blížily k přístavu. Přidala do kroku, chtěla být co nejdříve na místě, aby se na to všechno mohla v klidu dívat.

Záměrně se snažila vypudit z hlavy úplně všechny myšlenky, které jí působily starosti. Teď bylo důležité pořádně si odpočinout. Nemysli na nic jiného. Nemysli na to, že sis vzala den volna z práce, protože jsi nesebrala sílu tam jít, když tam Colin není. Nemysli na to, že budeš v domě sama, dokud se Caroline nevrátí. Nemysli... nemysli...

Pokračovala dál směrem dolů, minula několik zchátralých věží pobřežní stráže a prošla kolem skladů uhlí. Napětí a stres v ní trochu polevily a dokonce se bezděky začala usmívat. Když Irsko ještě vlastnilo Námořní plavební společnost, zúčastnila se jednoho večírku na lodi, kam ji pozval jistý druhý důstojník irského námořnictva. Toho dne jeho loď okázale připlula do svého mateřského přístavu, kde zakončila svou dlouhou cestu po široším Atlantském oceánu. Viděla hrdost v jeho obličejí, když stál v elegantní uniformě na lodní lávce, aby ji uvedl na party, kterou posádka pořádala. Byl to úžasný večírek a Devlin poprvé spatřila velkolepý východ slunce nad svým rodným městem z impozantního můstku toho obrovského plavidla. Skvělé časy! Jenomže zanedlouho zachvátila celou zemi vlna nezaměstnanosti, města a městečka zahalila atmosféra beznaděje a zoufalství, pracovní příležitosti byly stále řidší a naopak fronty na sociální podporu se rozrůstaly jako zhoubný plevel.

Vláda zrušila Námořní plavební společnost a její pohledný důstojník byl téměř ze dne na den propuštěn ze služby. Zatímco někteří členové irských posádek zůstali ve vazbě v přístavech v cizích zemích a ostatní zaměstnanci byli v podstatě posláni na podporu, likvidátorská firma vydělávala tisíce liber týdně. Ačkoliv byli zatčení námořníci nakonec propuštěni a vráceni do své země, rozhodli se jednu sobotu demonstrovat své požadavky společně se svými ženami a matkami na O'Connell Street. Devlin byla mezi nimi. Muži si pyšně vykračovali ve svých uniformách s prýmký a bílých čepicích. Chtěli jenom spravedlnost, chtěli to, co jim právem náleželo, ale kdo je poslouchal? Obyčejní lidé jim drželi palce a přáli jim úspěch, přesto byli pouze jednou z mnoha protestujících skupin v dublinských ulicích.

Devlin byla rozčarovaná, cítila nenávist a vzdor. Frank se rozhodl emigrovat do Ameriky a ona mu za to nemohla dávat vinu. Viděla davy mužů a žen, které každý týden čekaly na podporu před sociálním úřadem. Devlin sama nikdy ve skutečnosti peníze nepotřebovala, pocházela z dobře situované rodiny, ale jak mohli lidé, kteří neměli jinou možnost, žít z příspěvků od státu, to nedokázala pochopit.

Zamračeně minula elektrárnu a skládku odpadků, kam se slétávali ptáci a hledali potravu jako v Hitchcockově filmu, sešla dolů ulicí, kde z jedné strany moře omývalo skály a v dálce viděla Sandymount i dům, ve kterém teď bydlela. Vítr jí čechrал blondřatě vlasy, slunce laskalo její stále opálený obličej. Nevšimla si dětí a maminek na procházce, nedbala milenců na zadních sedadlech aut, ignorovala staré muže s vrásčitými a ošlehanými obličejí, kteří kouřili dýmky, povídali si, nostalgicky vzpomínali a jedním okem sledovali nákladní lodě blížící se do přístavu. Minula rybáře a malého chlapce, který právě ulovil okouna a mohl se zbláznit radostí. Došla asi do poloviny South Wall, valu, který se táhl zálivem asi tři kilometry, posadila se na okraj a volně klátila nohama nad vodou. Dívala se, jak dva malé remorkéry táhnou ohromnou loď nahoru po řece, na vteřinu ji ohlušil mocný hukot motorů, zpěněné hřebeny vody se tříštily o stěnu a pocákaly jí kalhoty. Zůstala fascinovaně hledět na veliké plavidlo, které majestátně proplulo kolem ní tak blízko, že zahlédla muže na palubě a na chvílku se jí podařilo zapomenout na černý háv úzkosti a strachu, který ji zahaloval. Avšak příliš brzy ztratila všechny tři lodě z dohledu, zmizely mezi domy chátrající čtvrti doků. Kéž by jen mohla nastoupit na loď, odplout z Dublinu a nechat všechny své starosti za sebou.

Musí si promluvit s Colinem. On bude určitě vědět, co dělat. Byl vždycky tak energický a rozhodný, šířil kolem sebe auru sebejisté autority, a to byla jedna z vlastností, která ji na něm tolik přitahovala. Vzápětí si ale uvědomila, že se vrátí teprve za několik dní, protože odjel se svou manželkou do Paříže.

Znovu ji zachvátila vlna deprese, až téměř fyzicky pociťovala své utrpení, připadalo jí, že se zabodává do srdce jako nůž. Když oznámila Colinovi, že se nestýká s ženatými muži, svěřil se jí, že své manželství uzavřel čistě z rozumu. Potom se rozesmál a pronesl, že zbožňuje její nevinnost. Proč nevěřila jeptiškám, které ji varovaly před „ženatými muži“ a „neovladatelnou touhou“? Kdyby je bývala poslechla, nikdy by se do této nepříjemné situace nedostala. Vzpomněla si, jak velikou radost měla sestra Dominika, když se doslechla, že Devlin získala zaměstnání jako osobní sekretářka pana Cantrella-Kinga.

„Je to obdivuhodný muž, drahoušku. Víš, že několika sestřám prokázal malou službičku?“

Samozřejmě jenom těm lepším, pomyslela si Devlin.

„A také, drahoušku, jistě víš, že dost často poskytuje řádu velmi štědré dary. Opravdu jsi měla velké štěstí, děvče. Měj se hezky, ať se ti daří, a nezapomeň poděkovat pánubohu. V dnešní době není vůbec jednoduché sehnat práci.“

Devlin děkovala nejen bohu, ale zejména svému tatínkovi, který byl finančním poradcem Colina Cantrella-Kinga. Colin se mu mimoděk zmínil, že jeho asistentka odchází, protože se bude vdávat, a Gerry Delaney mu okamžitě oznámil, že jeho dceru nedávno propustili z jednoho malého nakladatelství, kde pracovala jako sekretářka, a že má velmi dobrou kvalifikaci.

„To je skvělé! Vyřidte jí, ať se přijde ukázat,“ požádal Colin.

Devlin zoufale hledala zaměstnání, aby se vymanila ze závislosti na matce. Připravovala se na schůzku velmi pečlivě, chtěla si být naprosto jistá, že vypadá dobře a elegantně, ale věděla, že její oblečení nesmí působit výstředním dojmem. Obvykle jí přijímací pohovory nečinily žádné problémy, ale tentokrát byla velmi nervózní, když hovořila s vysokým pohledným mužem. Matka ji doháněla k šílenství, neustále ji sekýrovala, a pokud se opila, byla zlá a vzteklá. Devlin toužila po klidu ve svém vlastním bytě. Pohovor se jí vydařil znamenitě, měla vynikající doporučení, a získala nejen zaměstnání, ale také velkorysý plat. CCK,

jak mu v soukromí přezdívala, byl neobyčejně zaneprázdněný gynekolog, přiváděl na svět děti, chtěné i nechtěné, staral se o ženy v klimakteriu a léčil ty, které trpěly premenstruální tenzí. Den co den se vystřídalo v jeho ordinaci na Fitzwilliam Square hodně bohatých pacientek v kožešinách, které přicházely ze všech koutů země.

Devlin je znala všechny. Některé si s ní povídaly a svěřovaly se jí se všemi svými potížemi, jiné se na ni dívaly svrchu a dožadovaly se, aby je lékař bezodkladně přijal. Ovšem jejich ledově chladné chování roztálo přesně ve chvíli, kdy se Colin objevil ve dveřích čekárny s vřelým úsměvem na tváři.

„Dobrý den, paní Cochranová! To jsem rád, že vás vidím. Pojdte dál a řekněte mi, co vás trápí.“

Pokaždé mu roztřeseným hlasem vyprávěly o svých nesnázích, sladce se na něj culily, když si je odváděl chodbou do ordinace, a Colin někdy za jejich zády na Devlin spiklenecky zamrkal. Pan Cantrell-King byl nesmírně okouzlující muž, a ačkoliv mu bylo jenom čtyřicet, už stál na vrcholu své kariéry. Velkou praxi zdědil po otci, stal se prominentním členem vyšších kruhů Dublinu a účastnil se mnoha dobročinných akcí po celém světě. S Devlininým otcem se znali velmi dobře. Colin hrál v mládí ragby a ani teď by se na jeho vysokém svalnatém těle nenašel ani gram tuku. Pár šedivých vlasů na spáncích jen dodávalo jeho vzhledu na důvěryhodnosti. Všechny pacientky do něj byly šíleně zamilované.

Devlin připadal neobyčejně atraktivní, bylo jí dvacet let a do té doby chodila jen s chlapci přibližně svého věku. Neměla se staršími muži téměř žádnou zkušenost kromě toho, že se v sobotu časně ráno po prohyřené noci snažila vyhnout jejich upoceným šmátrajícím rukám v přítmí mizerných nočních klubů. Dospěla rychleji než její vrstevníci, měla široký okruh přátel a známých, kteří byli relativně dobře zabezpečení a nikdy si s ničím nedělali vrásky. Devlin se dostala do potíží pouze jednou – to když ji propustili z práce a byla krátkou dobu nezaměstnaná, ale než aby se vzdala svobody a vrátila se domů, kde vládla nepřijemná atmosféra, kterou vyvolávala svým chováním její despotická matka, raději se na čas uskromnila a využívala velkorysé apanáže poskytované otcem. To ovšem ani zdaleka nebylo totéž jako mít svůj vlastní plat.

Právě teď neměla Devlin sebemenší důvod vyjít si v sobotu do města a utratit spoustu peněz za oblečení. Dříve víkendové mejdany zbožňovala. Když se v sobotu dopoledne vyspala z kocoviny, obvykle strávila

den s kamarádkami nákupy na Grafton Street. Pořídily si něco malého z Benettonu nebo od Pamelý Scottové, a když byly opravdu při penězích, vyrazily do Brown Thomas. Toulaly se ulicemi, prohlížely si díla pouličních umělců, míjely veselé prodavačky květin, až došly k restauraci Captain America's, kde se zastavily na rychlý oběd, aby se potom nechaly ostříhat v jednom z mnoha exkluzivních drahých kadeřnictví. Odpoledne strávily v Powerscourt Townhouse Centre, kde vždycky vládla bezstarostná atmosféra, prohlédly si všechny obchody, a nakonec se posadily do kavárny a odpočívaly nad šálkem horké kávy. Dosud bylo Devlininou největší starostí, zda si má koupit luxusní prádélko z Private Collection nebo od Lainey Original. Milovala nákupy na Grafton Street, elegantní obchody byly plné posledních módních výstřelků, panoval tady typický ruch a šum, který byste nikde jinde ve městě nenašli.

Večer všechny dívky spěchaly na parkoviště v Green, nasedly do malé fiesty, Devlin vysadila kamarádky doma a jela rychle do svého bytu, aby se připravila na dlouhou a náročnou noc. Okolo půl deváté se sešla s přáteli a společně popíjeli v Shelbourne, později zašli do Bailey nebo Davy Byrne's na něco malého k jídlu a potom vyrazili na diskotéku, kde se dlouho bavili a tančili. Většina flámů končila v brzkých ranních hodinách v některém z nočních klubů. Když se unavená Devlin konečně svalila do postele, často již svítalo. V neděli se snažila vzpamatovat po prohýřené noci, ale hned odpoledne, jakmile znovu nabrala síly, setkala s partou známých a jeli se podívat na závody silničních vozů v Mondellu nebo na zápas v ragby ve Wanderers. Večer si vyšla do kina nebo na večeri s jakýmkoli chlapcem, který se zrovna namanul.

Jak se ohlížela zpátky, uvědomila si, že vedla kouzelný a báječný život a vlastně to považovala za samozřejmost. Když začala pracovat pro Colina, neměla žádný trvalý vztah, což nebylo v Devlinině případě nic mimořádného. Frank, její poslední přítel, emigroval, takže byla jako stvořená stát se obětí neodolatelného kouzla CCK.

Zpočátku se k ní choval s profesionálním odstupem, přitom však přívětivě, vyptával se jí, zda nemá nějaké problémy v práci, a naléhal na ni, aby se obrátila na něj, případně na sestru McGrathovou, kdyby se potřebovala na cokoli zeptat. Postupem času se Devlin zapracovala a lehce zvládala veškeré povinnosti sekretářky. Byla rychlá a schopná, pyšná sama na sebe, když viděla, že všechno běží hladce. Jednoho dne ji Colin společně se sestrou McGrathovou pozval na oběd. Odjeli jeho přepý-

chovým šedým mercedesem do malé a tiché italské restaurace za Stephen's Green, kde se přejedli výtečnými těstovinami, které tak skvělým způsobem umějí uvařit opravdu jen Italové. Colin byl velmi milý a okouzlující a po několika sklenkách vína z Devlin spadlo napětí a dokázala se příjemně bavit.

Od té doby se v jeho společnosti chovala nenuceně a přirozeně. Pokud měl chvíli volna mezi jednotlivými pacienty, chodil k ní do kanceláře, posadil se proti jejímu stolu a hovořili spolu o celkem bezvýznamných věcech. Vyprávěl jí o složité operaci, kterou musel provést, svěřil se jí, že mu paní Moorová leze na nervy, že ta a ta měla aférku s tím a tím, a chtěl znát její názor na rozbitá manželství a rozvod. Devlin si s ním povídala ráda a nikdy neprotestovala, když se jí podrobně vyptával na její přátele a životní styl, protože pochopila, že má o ni vážný zájem. Byla půvabná a mladá a připadalo jí více než vzrušující, že se o ni zajímá starší muž.

Kamarádky jí telefonovaly pod záminkou, že by se s ní rády viděly, ale ve skutečnosti se chtěly přesvědčit, jestli je Colin opravdu takový fešák, jak Devlin tvrdila. Když je s ním konečně seznámila, musely jí dát ve všem za pravdu, protože byl opravdu mnohem hezčí než většina z frajírků, se kterými se ony setkávaly v luxusních restauracích na Lesson Street. Devlin jejich slepá závist ohromně těšila.

Jednoho dne vešel Colin do kanceláře a našel svou sekretářku bledou a rozmrzelou.

„Co se s tebou, proboha, děje?“

V tónu té otázky bylo zřejmé, že o ni má starost. Devlin se začervenal a rozpaky... a radostí.

„Nic... nějak nejsem ve své kůži,“ vyhrkla bez rozmyšlení. Nechtěla mu říct, že právě dostala menstruaci a příšerně ji bolí břicho. Někdy se divila, co přitahuje tolik mužů zrovna ke gynekologii. Po několika měsících praxe u Colina došla k závěru, že muži nesmírně závidí ženám, že mohou nosit a porodit dítě a dělají to už po staletí každý den, každou minutu. Jediný způsob, jak mohli v tomto případě uplatnit svou nadvládu, bylo sledovat těhotenství od chvíle početí až po porod, případně odstranit nemocné orgány. „Až vám řeknu, tak zatlačíte...“ nebo „Je mi to moc líto, ale musíme vám vyjmout dělohu,“ slyšávala často. Když už nemohli sami přivést na svět dítě, chtěli nad tím mít alespoň kontrolu. A že existuje více gynekologů mužů než žen, je přece dobře známý fakt.

Později, mnohem později, si Devlin uvědomila, jak dalece s ní Colin manipuloval. Ale teď mu byla ve své naivitě až dojemně vděčná, když jen moudře přikývl, odešel do své ordinace, vypsals poukaz na vyšetření a přinesl jí ho.

„Devlin, miláčku, v dnešní době už není vůbec nutné trápit se menstruačními bolestmi. Copak jsi nikdy neslyšela o pilulkách? Tady máš doporučení, a až ti skončí měsíčky, zajdi s tím do Well Woman Centre a oni se na tebe podívají. Ano?“

Rozpačitě přikývla. Colin se zasmál a pohládl ji po bradě.

„Devlin, ty blázínku, jsem gynekolog, prokristapána! Nemusíš se přede mnou stydět. Běž domů, na hodinku si lehni a vezmi si tohle.“ Podával jí nějaké tablety. „Jdi a dej se do pořádku.“

Usmál se na ni, v očích mu vesele zajiskřilo a Devlin v tu chvíli připadal jako ten nejpříťažlivější muž na zemi. Nadšená jeho laskavostí nasedla do auta a cestou domů se topila v přílivu extáze.

„Má o mě starost! Má o mě starost... ááááách, líbím se mu,“ mumlala si sama pro sebe, když odemykala dveře od bytu.

Od té doby se jejich vztah změnil. Stali se z nich důvěrní přátelé, Colin stále častěji zval Devlin na obědy, tentokrát je ovšem už sestra McGrathová nedoprovázela. Sdělil jí, že jeho manželství nestojí za nic, že on a jeho žena se vzájemně odcizili, ale zůstávají spolu kvůli dětem. Líčil, jak skličující nepříjemnosti se u nich doma dějí, a svěřil se jí, jak se cítí osamělý. Devlin ho na jednu stranu litovala, na druhou stranu obdivovala, ale každopádně po něm čím dál tím víc toužila.

Po tom všem, co jí vyprávěl, dospěla k závěru, že je velmi nešťastný a smutný a potřebuje útěchu milujícího objetí. Jeho manželka byla chladná a frigidní, nikdy s ním nechodila do společnosti, ale zároveň nikdy nebyla doma, aby mu uvařila večeři, když strávil těžký den na operačních sálech dublinských nemocnic a soukromých klinik. Chápala, proč hledá porozumění někde jinde.

Nerozhodla jsem se mu schválně zničit manželství, problémy už měl předtím, utěšovala se Devlin. Ale ve skutečnosti byla trochu vyděšená, protože dosud neměla doopravdy vážný vztah s žádným mužem. Po pravdě, chodila s mnoha chlapci, ale to byli spíše jen kamarádi, scházeli se většinou společně s ostatními přáteli. Ráda se oddávala neohrabaným něžnostem na zadních sedadlech aut, ale zatím se s nikým nevypala; strach z matky a obavy z těhotenství jí zabránily, aby přišla o panenství.

Na rozdíl od mnoha svých vrstevníků vedla dvojí život. Byla jedinou dcerou bohatého bankéře a jeho ženy a díky tomu nikdy netrpěla materiálním nedostatkem. Získala vzdělání na jedné z nejdražších a nejlepších dublinských škol, kde se stýkala s mladými lidmi, kteří pocházeli z vyšších vrstev a kterým se obyčejně přezdívalo „yuppies“. „Proč se jim vlastně říká ‚yuppies‘?“ zeptala se jednou Maggie, sousedky.

Maggie se na ni vesele usmála a odpověděla svým typicky přímým způsobem: „Protože jsou bohatí, ambiciózní a nosí bílé ponožky. Opovaž se něco si začít s někým takovým!“ Varovně ukázala prstem na pobavenou Devlin. To byla celá Maggie, nikdy si nebrala servítky, aby jí tu a tam nedala najevo, že se má vrátit nohama na zem. Devlin by popřela, že je snob, ale občas se nevědomky chovala trochu domýšlivě a ukazovala tak svou příslušnost k vyšší sociální třídě. Kdyby byl Colin Ind nebo obyčejný dělník, jistě by o něj nezavadila ani pohledem. Ačkoliv si to neuvědomovala, stále byla pod vlivem předsudků, které v ní zanechala výchova rodičů.

Milostný vztah se ženatým mužem byla věc, která se v Irsku v žádném případě nedala nijak zveřejnit. I na počátku devadesátých let byl Dublin podle evropských měřítek malé město, kde bylo téměř nemožné někam jít a nepotkat tam lidi, které znáte. Ačkoliv Devlin někdy připadalo, že v Dublinu má plotky skoro každý s každým, nikdy se o tom nemluvilo nahlas. Pokaždé ji ohromilo, když viděla manžele, o nichž se vědělo, že oba udržují vedlejší poměr, jak spolu chodí na nedělní mše a objevují se ruku v ruce na společenských událostech, zatímco pozdě v noci vesele smilní s někým jiným.

Vždycky se jí z toho pokrytectví a přetvářky dělalo špatně a teď si navíc uvědomila, že se chystá udělat to samé. Život byl plný překvapení. Někdy se cítila jako schizofrenik. Na jedné straně silně toužila milovat Colina a být jím milována, nicméně měla v sobě hluboko zakořeněné morální zásady striktní katolické výchovy a tenký hlásek, který se ozýval v její mysli, ji často káral. Když chodila do školy, řádové sestry je varovaly, že nejhorší věc, která by se katolíkům mohla stát, je ztráta svědomí. Devlin si v poslední době zoufale přála, aby se během vztahu s Colinem výčitky svědomí rozplynuly.

A co teprve matka! Lydie by se zbláznila, kdyby jen tušila, že její dcera uvažuje o něčem tak nečestném a podlém, jako je poměr s ženatým mužem. Stačilo, že se příšerně pohádaly, když Devlin doma oznámila, že si pronajme byt.

„Proč se chceš odstěhovat a bydlet s tou holkou?“ ječela a tónem hlasu naznačila, že se Devlin schválně a proti její vůli přátelí s podřadnými lidmi. Už tak se jí zdálo dost hrozné, že začala chodit na disko-
tény a do hospod. Druhý den ráno si Devlin musela vyslechnout kázání, v kolik hodin má chodit domů. Lydie se vyptávala, kde a s kým se stýká, a varovala ji, že nemůže náležet k elitě, když se bude stýkat se spodinou. Devlin udivilo, že o ni matka projevuje takovou starost. Obvykle byla příliš zaměstnaná svou charitativní činností, hektickým společenským životem a snahou udržet dům jako ze škatulky, takže ji ve skutečnosti moc nezajímalo, co její dcera dělá. Ale od chvíle, kdy Devlin začala pracovat, měla neustále nějaké poznámky ohledně jejího životního stylu. Otec se pokaždé snažil zasáhnout, ale Lydie začala zuřivě křičet i na něj a většinou to skončilo další hádkou.

„Dopadneš jako...“, řvala na ni jednou matka, ale vzápětí se zarazila, když viděla výraz obličeje svého manžela Gerryho.

„To stačí, Lydie!“

Devlin nikdy neslyšela svého otce mluvit tak přísně. „Jako kdo?“ zeptala se provokativně.

„Jen se opovaž přijít do tohoto domu s jakoukoli špatnou zprávou, slečinko. To je všechno, co ti chci říct.“

„Mami!“

Devlin zůstala na svou matku šokovaně zírat. Copak si Lydie neuvědomuje, že byla ve třídě jedinou dívkou, která se ještě s nikým nemilovala? Většina kamarádek, se kterými chodila do školy, už dlouho spala se svými chlapci. Dvě z jejich spolužaček přišly do jiného stavu a staly se svobodnými matkami. Jedna se postavila proti rodičům, kteří na ni naléhali, aby dala dítě k adopci, a tu druhou vykopli z domu úplně. Devlin si nedělala žádné iluze, jak by Lydie zareagovala, kdyby se ona dostala do takových potíží. Odstěhovala se, protože už dál nesnesla ty věčné spory.

Snažila se to všechno vysvětlit Colinovi, ale on měl vždycky spoustu pádnějších argumentů a přesvědčoval ji, že na případném milostném vztahu není vůbec nic špatného. Pokaždé, když o tom spolu mluvili, jí připadalo, že má naivně dětinské názory.

Jednou se dokonce pohádali a Colinovi došla trpělivost. „Prokristapána, Devlin, kdy už budeš konečně dospělá?“ vriskal na ni. „Sakra, nemůžeš zůstat panna po celý svůj život. Je to strašná škoda, proboha.“ Neurvale ji popadl za ruku a vlekl ji k zrcadlu v hale. „Podívej se na sebe!“ Odvrá-

tila hlavu. „Dělej. Podívej se! Proč mrháš takovou krásou? Mládím? Jenom kvůli tomu, že ti to poradily staré frigidní jeptišky. Nemůžeš se držet máminých sukní po zbytek svého zatraceného života. Máš vlastní život. Můj bože, Devlin, vždyť je ti dvacet let, ty jsi k lásce stvořená.“

Díval se na ni vzteklým, krutým, ale zároveň zklamaným pohledem. Devlin se ovládla, ačkoliv se jí roztráslly rty a oči se jí zalily slzami. „Jenom se tady nerozbreč, propánaboha,“ vyhrkl Colin rozčileně. „Něco ti povím, drahá. Jsi typická irská žena. Tělo ženy a mysl dítěte, které není schopné se rozhodnout, jestli má někoho milovat, nebo ne. Pokud je tohle tvoje víra a tvůj životní postoj, tak dobrá. Uzavři se ve své kukle, ty hloupá malá holčičko, a poslechni si moji radu,“ mračil se na ni. „Neměla bys flirtovat, když nejsi připravená navázat vážný vztah.“

„Pro tebe je to jednoduchý,“ odsekla Devlin ostře. „Nemusíš se bát, jestli dostaneš další menstruaci, nemusíš mít strach, že otěhotníš.“ Mluvila vyčítavým hlasem. Nikdy dřív neviděla Colina tak rozzlobeného a nebyla si jistá, jestli se jí to líbí.

„Bereš snad prášky, ne?“ odvětil chladně. „Ani ty se toho nemusíš bát, tak tady na mě nezkoušej takový pitomý ženský kecý. Až vezmeš svůj život do svých rukou, dej mi vědět. Jinak, Devlin, náš vztah zůstane čistě pracovní.“

Nedal jí možnost, aby mu odpověděla, a zabouchl za sebou dveře do ordinace. Devlin cítila silné nutkání zachovat se jako Scarlett O’Harová a hodit něco na jeho vzácný obraz od Luise le Brocquyho. Sáhla na těžký skleněný popelník, ale vzápětí ztratila odvalu. Malba měla cenu celého jmění a ona chtěla příští týden odjet na prázdniny do Algarve a věděla, že by si teď nemohla dovolit ji zaplatit. Zdráhavě stáhla ruku, ale po zbytek odpoledne bušila do psacího stroje, aby si vykompenzovala zlost.

Následující den přišel Colin do práce, tvářil se chladně a profesionálně a choval se, jako by se mezi nimi nic nestalo. Ani se na ni nepodíval, rychle jí dal několik příkazů a zavřel se do ordinace. Devlin byla ráda, že sestra McGrathová odjela na dovolenou, alespoň nemusela poslouchat její zvědavé otázky a narážky. Přijala s úlevou, že mohla strávit dva týdny bez ní, protože i tak byla úplně vyčerpaná a psychicky na dně. Ještě štěstí, že už byl pátek.

Když odešel poslední pacient, zavolal ji Colin do své kanceláře a podal jí obálku. „Užij si dovolenou,“ pronesl suše. „Kdo ví, třeba podlehněš

vášni a vrátíš se jako dospělá žena. Věřím, že Portugalci jsou okouzlující a přitažliví muži. Jeden z nich možná uspěje tam, kde jsem já selhal.“ Devlin se cítila do hloubi duše uražená, ale snažila se ovládnout. Záměrně pomalu obešla jeho stůl, podívala se mu přímo do očí, držela obálku mezi palcem a ukazováčkem tak, aby bylo vidět, že velmi dobře ví, že obsahuje šek s osobním ohodnocením, a pohrdavě ji upustila do odpadkového koše. Držela hlavu vzpřímeně, otočila se na podpatku a odkráčela. K čertu s tebou, pomyslela si nešťastně.

Večer jela Devlin domů právě v době té největší dopravní špičky a připadala si smutná a zmatená. Silnice byly ucpané velkými autobusy, kolona automobilů spíše stála, než se pohybovala. Unavení lidé opouštěli smogem a špínou zahlcené velkoměsto a těšili se, že stráví bezstarostný víkend na čerstvém vzduchu na venkově. V centru nastal téměř kolaps, cyklisté, chodci, řidiči motocyklů i aut si vzájemně překáželi, všichni se snažili dostat co nejrychleji pryč, a vytvářeli tak naprostý zmatek. Nalevo od ní se klikatil Grand Canal, paprsky zapadajícího slunce se odrážely na klidné hladině vody, okolo průplavu seděli lidé pod barevnými slunečníky na zahrádkách před hospůdkami a popíjeli studený pěnivý tmavý guinness. Devlin jenom polkla, měla velkou žízeň a záviděla jim, že si užívají radosti ze života.

„Zatracený Colin,“ zamumlala mrzutě, když zahlédla dva milence, kteří seděli u památníčku Patricka Kavanagha nedaleko vrat plavební komory, objímali se a vůbec si nevšíмали, co se děje kolem. Na mostě nefungovaly semaforey a Devlin se chtělo křičet vzteky, když už po bůhvíkolikáté šlápla prudce na brzdu, aby se vyhnula dalšímu neomalenému cyklistovi.

Dorazila domů v mimořádně špatné náladě. Caroline nervózně pobíhala po bytě a balila si věci. Devlin už kdysi strávila prázdniny v Řecku a na jihu Francie, ale Caroline jela na dovolenou do zahraničí poprvé a zcela zřejmě propadla cestovní horečce. „Teda, jestli budeme chodit každý večer ven, budu potřebovat čtrnáct různých šatů a potom ještě něco všedního na den a něco na pláž,“ vysvětlila zdánlivě rozumně své počínání.

„Ach, Caroline, ty huso! Copak tě nikdy nenapadlo, že můžeš oblečení kombinovat? Jdi a postav vodu na čaj a já zatím vytrídím tuhle hromadu.“

Caroline byla sice o dva roky starší než ona, ale často to tak nevypadalo. Jestli si Colin myslí, že jsem dítě, měl by se seznámit s Caro, pro-

tože ta je ve srovnání se mnou batole, přemítala Devlin, když brala do ruky jednotlivé šaty a vybírala, co se jim bude v Portugalsku hodit.

Na dovolenou pojedou čtyři, Caroline, Devlin a její dvě přítelkyně. Devlin byla našťvaná, že musí zrovna teď balit, příšerně jí třeštila hlava a chtěla si jen lehnout do postele a spát.

Během večera jí bolest hlavy polevila. Kufry měly připravené, vypily několik litrů čaje, právě postavily konvici na další a plánovaly, co všechno budou o prázdninách dělat. Devlin se vykoukala a seděla s vlasy zabalenými do turbanu z ručníku s hrnkem čaje v ruce, když zazvonil zvonek na dveřích. Čekala, že to bude Carolinin přítel, proto zůstala sedět, jak byla. Richard ji dost často viděl v županu a jí bylo úplně jedno, jestli si o ní bude myslet, že nemá žádné zábrany. Caroline by se jistě v županu v jeho přítomnosti neproměňovala. Devlin popouzela Richardova upjatost a afektovanost, ale zdálo se, že je s ním její kamarádka moc šťastná, a to bylo hlavní. Carolinin hlas přerušil její myšlenky.

„Dev, je tady pan Cantrell-King a chtěl by tě na chvíli vidět.“

Za ní viděla obrys Colinovy postavy a srdce se jí šíleně rozbušilo. Možná jí přišel říct, aby se neobtěžovala vracet se zpátky do práce. Vzdorovitě se zvedla.

„Omlouvám se, že tě ruším, Devlin,“ řekl přívětivě. „Mohl bych s tebou mluvit?“

„Musím dodělat ještě pár věcí, zítra odjíždím. Promiň.“ Vždycky zdvořilá Caroline zmizela do svého pokoje. Colin zavřel dveře a postavil se před ní. „Je mi to líto, Devlin,“ usmál se. „Myslím, že jsem se choval jako zamilovaný puberták. Odpustíš mi?“

Veškerá tíha z ní spadla a Devlin se mohla zbláznit radostí.

„Také mě to mrzí.“ Špičkami prstů se zlehka dotkla jeho obličeje. „Spousta toho, co jsi řekl, je pravda.“ Na vteřinu si pomyslela, že v jeho očích zahlédla záblesk vítězství, ale vzápětí tu myšlenku zapudila, když naklonil hlavu a dlouze a překrásně ji políbil. Vášnivě ho objímala a byla absolutně šťastná.

„Zešlím žárlivostí, až budeš pryč,“ mumlal jí do ucha. „Slib mi, že neztratíš srdce pro nějakého romantického dona Juana.“

„Slibuju,“ odvětila a zabořila svůj obličej do jeho hrudi. Přála si, aby ta chvíle trvala věčně.

Vytáhl ze své kapsy obálku a usmál se na ni. „Mám pocit, že jsi něco zapomněla!“

Devlin se zasmála. „Chovala jsem se jako blázen...“

„To ano, ty moje malá horkokrevná čarodějnice,“ zašeptal a přitahoval ji blíž k sobě, strčil jí obálku do kapsy županu, nechal tam ruku a hladil ji přes měkkou látku po těle. Zachvěla se.

„Raději půjdu dřív, než se zapomenu. Neplánoval jsem, že tě svedu takhle,“ sladce se usmál. „Buď hodná, Devlin! Uvidíme se za čtrnáct dní.“

Rozzářila se jako sluníčko, právě vykoupaná a nenalíčená vypadala půvabně. Bez rozmyslu ho objala kolem krku a zašeptala: „Budeš mi chybět, Coline.“

„Taky mi budeš chybět, ty drzounku. Přál bych si, abych se mohl na všechno vykašlat a jet s tebou.“ Usmál se. „Kdybych já byl s tebou v Portugalsku, vůbec by ses neopálila, protože bych tě celý den nepustil z postele.“ Devlin se začervenala, ale našťěstí zazvonil zvonek. Colin se rozesmál a otočil se ke dveřím, právě když Richard vcházel dovnitř. Devlin je rychle představila.

Nemohla si pomoci, ale Carolinina přítelkyně prostě nesnášela a cítila, že ten pocit je vzájemný. Nikdy se k ní nechoval zle, naopak vždycky byl zdvořilý a přátelský, ale Devlin na něm něco nesedělo. Oba muži minutu nebo dvě hovořili o bezvýznamných věcech a vypadalo to, že se znají už delší dobu. Potom Colin odešel. Richard s Caroline seděli v obývacím pokoji a Devlin zůstala sama. Chtělo se jí tančit štěstím.

On skutečně přišel a omluvil se... tak pozdě večer! A navíc, šek v obálce byl na sto liber! Určitě ho trápily stejné výčitky svědomí jako ji. Zoufale si přála, aby už byla zpátky z dovolené, ale když se trochu uklidnila, rozhodla se, že stráví ty nejlepší prázdniny v životě.

Devlin se dívala na západ slunce, nevěšela si lidí, kteří se procházeli po hrázi, jenom mlhavě vnímala hejna racků, kteří jí kroužili nad hlavou a chraptivě vřeštěli. Byla to skvělá dovolená, pomyslela si smutně, ale teď bylo všechno dobré nenávratně pryč. Věděla jistě, že je těhotná. Už nikdy nebude tak bezstarostná a šťastná jako ty dva týdny na maurském pobřeží, kde se zastavil čas a nic nebylo důležitější, než co si dát k pití u bazénu nebo u moře, jaké šaty si obléci a s kým si dát schůzku. Opravdu to byly fantastické prázdniny. Chtě nechtě se musela usmát.

---

2. kapitola

Ááách... ÁÁÁCH! zasténala Melinda v extázi. Její tělo bořelo divokou vášní. Ramonovy ruce ji laskaly na místech, kde se jí dosud nikdy nikdo nedotýkal. Znovu vykřikla rozkoší, když její nitro zachvátil spalující žár...

„Je to čím dál lepší, holky. Poslouchejte!“ Všechny čtyři se válely smíchy pod žhavým sluncem na zlaté pláži, když jim Ailish předčítala z jakéhosi lechtivého románu, kterých si na dovolené koupila hromadu. Noleen se otočila na břicho a tlumeně vykřikla.

„Můj bože, holky! Vidíte to... to jsou ale sladoušci!“

Noleen měla vynikající vkus a trochu nemravné sklony a bavila své kamarádky neutuchajícími poznámkami, které se týkaly každodenní přehlídky vyznavačů slunce mužského pohlaví všude na pláži. Ostatní děvčata se rozchechtala, když kolem nich prošli dva mladí Portugalci, naparovali se v malinkých plavečkách a předváděli jim svá těla.

„Jemináčku! Koukám, že se k nám blíží Velkej svalouš. Jdu si zaplat. Přidá se někdo?“

„Velkej svalouš“ přezdívala nezkrotná Noleen jednomu chlapci kvůli jeho nepřehlédnutelné muskulatuře. Bohužel, od první chvíle, kdy přijela na pláž Oura, oblíbil si právě Devlin, ale ta ho měla plné zuby a většinu času se mu snažila vyhnout. Dívky vběhly s vřískotem do zpěněných vln, ponořily se do moře a nechaly na břehu zamilovaného svalouše, který zkoušel nohou teplotu vody. I když ho Devlin hodně přitahovala, koupat se v chladných vlnách Atlantiku mu zřejmě připadalo přespříliš, proto se rozmrzele otočil a odešel zkusit své štěstí někam jinam.

Tak míjel den za dnem, odpoledne se opalovaly, koupaly a užívaly si legrace, v noci se vydávaly za dobrodružstvím, vysedávaly pod hvězdami v kavárnách na pláži, přejívaly se a popíjely skvělé Mateus Rose, tancovaly v KISS, největší diskotéce v Algarve, a za úsvitu padaly do postele úplně vyčerpané...

Byla to perfektní dovolená, nejlepší, jakou kdy Devlin zažila. Navzdory svým starostem na ni ráda vzpomínala. Pomalu se zvedla z místa, kde seděla, a vydala se na cestu zpátky, ruce v kapsách, hlavu svěšenou, stále se v myslí vracela k událostem několika uplynulých týdnů, myšlenky se jí honily hlavou jako o závod, až se jí chtělo křičet. Žádná dívka nebyla tak šťastná, že se vrací z prázdnin, jako ona v tu sobotu, kdy letěla v obrovském jumbu a dívala se na španělská města a městečka, která pod nimi mizela v dálí. Nejdůležitější pro ni byla schůzka s Colinem. Přemýšlela, co by si měla vzít na sebe, aby dala vyniknout krásnému zlatému opálení. Slunce jí vyšisovalo vlasy, měla je mnohem světlejší než obvykle, a věděla bez jakékoli zbytečné pýchy, že vypadá krásně a zdravě i navzdory tomu, že v Portugalsku hodně jedla. V představách odkládala jedny šaty po druhých a nakonec se rozhodla pro jednoduchý bílý vršek s anglickou výšivkou a sukni ve stejné barvě. Díky bohu neměla zábrany opalovat se s obnaženými ňadry, protože nebylo nic horšího než mít na těle proužky bílé kůže po ramínkách od plavek, napadlo ji a mrkla s uspokojením na svá částečně odhalená ramena.

Na letišti ji čekali rodiče. Lydie zdrženlivě nastavila tvář, aby ji Devlin mohla políbit, Gerry ji naopak sevřel v mužném otcovském objetí. V pondělí skoro vtančila do kanceláře, ale vzápětí klesla zklamaně na židli, když našla lístek od Colina, kde jí vzkazoval, že přijde o něco později. Musel zůstat v nemocnici kvůli mimořádné operaci a nedorazí do ordinace dříve než po obědě. Sestra McGrathová měla migrénu, jenom zdvořile okomentovala Devlinino opálení, ale jinak neměla náladu si povídat.

Devlin si nervózně uspořádala věci na stole a ocenila, že brigádník, který za ni zaskakoval, odvedl za její nepřítomnosti dobrou práci. Okolo půl dvanácté jí sestra McGrathová oznámila, že půjde domů. V jedné ruce držela láhev, kterou jí Devlin přivezla, druhou měla poněkud teatrálně přiloženou na bolestivém spánku, zatvářila se jako mučednice a odešla. Devlin byla tak ponořená do posledního románu Jackie Collinsové, že vůbec nezaznamenala Colinův příchod, a teprve když uznale hvízdnul, všimla si jeho přítomnosti.

Naklonil se přes stůl a dlouze ji políbil na ústa. Jackie Collinsová, takhle se to dělá, pomyslela si šťastně a dychtivě ho objala kolem krku.

„Ach, Devlin, šíleně jsi mi chyběla!“ Tiskl se k ní a něžně ji kousal do ucha.

„Nebojíš se, že by sem mohla vejít sestra?“ mumlala Devlin zasněně, docela zapomněla, že ta už odešla.

„Vrátný mi řekl, že šla domů. Proboha, Devlin, pojd' sem ke mně, než se zblázním!“ Neomaleně ji vytáhl zpoza stolu, rukama se jí snažil rozepnout halenku.

Devlin trochu zpanikařila. „Coline, počkej! Co když někdo přijde dovnitř? Ne!... počkej.“ Jeho ruce jí pod tenkou halenkou hladily prsa a Devlin si uvědomila, že je to on, kdo způsobuje to nádherné chvění v jejím těle, ten nový a rozkošný pocit. Napůl chtěla více, napůl byla vyděšená.

„Devlin, Devlin!“ Zvedl hlavu. „Od té chvíle, co jsi pro mě začala pracovat, jsem nemyslel na nic jiného, než že tě chci.“ Ušklíbl se. „Neptej se mě, jak se mi podařilo tak dlouho udržet ruce dál od tvého těla...“

Z ničeho nic zamkl dveře do kanceláře, popadl ji za ruku a vedl ji přes ordinaci do příjemně zařízené místnosti, kde vyšetřoval pacientky. Oči se mu leskly touhou. „Víš, že mě vzrušuješ, vid'? Miluj mě, drahoušku, tady a teď, potřebuju tě.“

Později, když vzpomínala na chvíli, kdy ztratila své panenství, se divila, jak mohla podlehnout tak otřepaným slovům. Ale v té době, když ji chraptivým hlasem a vášnivým tónem přemlouval, byla nadšená, chtěla, aby se s ní miloval. Připadala si silná a neodolatelná, protože ona, Devlin Delaneyová, dvacetiletá panna, byla schopná rozpálit toho dokonalého muže, aby po ní náruživě a neodbytně toužil.

Když ji tlačil na pohovku, cítila, že v něm probudila erekci. Hlavou jí rychle problesklo, že si našťestí oholila nohy i podpaží a oblékla sexy krajkové kalhotky, položila se na záda a čekala, až se s ní zatočí celý svět. Colin z ní rychle strhnul sukni, ztěžka dýchal, svíjel se a objímal ji, jeho ruce nedočkavě bloudily po jejím těle. O chvíli později vydechla překvapením, když si rozeplnul poklopec a vstoupil do ní.

„Kriste! Ty jsi panna!“ vyhrkl, zastavil se a zíral na ni. Celé její tělo ztuhlo a po obličejí jí přeběhl výraz bolesti.

„Uvolni se, uvolni se,“ řekl konejšivě a začal se v ní pohybovat. Pohyby se staly rychlejšími a silnějšími, až se jí nakonec s výkřikem zhroutil na hrud' a vzápětí ji opustil rozbolavělou, vlhkou a naprosto zdrcenou.

Copak je milování takové trapné a nepříjemné představení? Kam se vytratila vlna vášně, aby ji vynesla k nebesům, o které tak často četla v románech? Kdysi viděla ve filmu dívku, která ležela pod svým milencem, tvářila se šťastně a zasněně šeptala „to bylo překrásné, miláčku“.

Copak to všechno byl obrovský podvod? Nikdo jí nikdy neřekl, že bude zmatená a rozčarovaná. Určitě má zničenou sukni. Věděla, že prvních pár chvil ji to bude bolet, až se to poprvé stane, ale předpokládala, že ta bolest ustoupí rozkoši a lásce. Možná je frigidní, slyšela o takových ženách. Připadala si podivně smutná. Bála se, že se rozpláče a zostudí sama sebe ještě víc. Pro Colina to muselo být strašné..., jak se mu může podívat do očí? Colin se uklidnil a začal dýchat normálně, odtáhl se od ní, aby se mohla zvednout. K jejímu překvapení se usmál.

„Bylo to neskutečně krásné, drahoušku. Bože, byla jsi tak těsná, že jsem si myslel, že vybuchnu. Příště se ti to bude líbit mnohem víc, slibuju.“ Posadil se blíž k ní. „Poslouchej, zlatíčko, běž na toaletu a uprav se. Někdo má za mnou ve čtyři hodiny přijít a my nechceme, aby tě viděl v tomhle stavu, že ne?“

Devlin si zahanbeně uvědomila, že je polonahá. Zčervenala, ale Colin se jen zasmál a políbil ji láskyplně na ústa. „Ach, Devlin, moje malá panenka, to byla odměna navíc. Naučím tě všechno o lásce, můj mazlíčku, mám nedaleko v Dalkey malý domek,“ zamrkal na ni. „Využíváme ho s kolegy, abychom měli kde ubytovat specialisty, kteří přijíždějí do nemocnice na stáž.“ Znovu na ni spiklenecky mrknul a Devlin sklíčeně pochopila, že zahraniční odborníci nebyli jediní, koho tam doktor Cantrell-King přijímal. Napadlo ji, kolik jich tam asi bylo před ní.

Rychle tu myšlenku zapudila, upravila si šaty do té míry, aby mohla vstát a odejít na toaletu. Otírala si ze stehů krev a slyšela Colina, jak si vedle ve své ordinaci vesele píská. Bude to opravdu podruhé lepší? Zdálo se, že on si to doopravdy myslí a, koneckonců, jemu to i dnes připadalo fantastické. Možná že přece jenom není frigidní.

Žádné podruhé nikdy nebylo. Devlin se s ním důrazně odmítla znovu milovat v ordinaci a Colin jí slíbil, že ji brzy vezme do Dalkey. Jednou se jí docela zatmělo před očima, když se spolu líbali a mazlili a do kanceláře nečekaně vešla sestra McGrathová a málem je přistihla. Nakonec byla tak nervózní, že kdykoliv se k ní doktor Cantrell-King přiblížil na méně než půl metru, úplně ztuhla. Zanedlouho náhle zemřela Colinova tchyně a on po pohřbu oznámil Devlin, že je povinen odvézt svou ženu na pár dní z Dublinu.

Právě v době, kdy byl pryč, Devlin zjistila, že je těhotná. Slabá závrať, která během vteřiny zmizela, byla prvním znamením, že její život už nebude jako dřív. Procházela se po South Wall a cítila zvláštní, neob-

vyklý nával emocí, pocity, které jí byly úplně cizí. Tohle by se v žádném romantickém románu nebo v *Dynastii* ani v *Dallasu* jistě nemohlo stát, napadlo ji. Alexis Carringtonová-Colbyová-Dexterová nikdy nebyla nervózní, že nedostala menstruaci.

Proč se to muselo stát právě jí? Co má, prokristapána, dělat? Lydie dostane infarkt, až se to dozví, neměla pochopení pro svobodné matky.

„Pro to neexistuje žádná omluva!“ řekla bezcitně, když se doslechla, že jedna dívka z Devlininy třídy přišla do jiného stavu. „Copak tihle lidé neslyšeli o sebekontrolě? Vždyť se přece v dnešní době dá těhotenství snadno předcházet. Nejspíš na něj chtěla nastražit past, aby se s ní oženil!“

„Ale, mami! Proč by něco takového dělala?“ odvětila Devlin rozzlobeně.

„Měla to předem připravené, holčičko,“ vyštěkla Lydie nezvykle krutým tónem, oči jí plály zlostí. Protože Devlin nechtěla riskovat další hádku, zůstala zticha, ale často o slovech své matky přemýšlela a nabyla dojmu, jako by před ní Lydie skrývala nějaké tajemství. Možná znala někoho, komu se něco podobného přihodilo. Ta myšlenka ji vyděsila. Nedokázala si představit, kdo by byl schopen naplánovat něco tak podlého, protože bezvýhradně věřila, že svatba a manželství jsou založeny na důvěře. Připadalo jí odporné, že nějaký muž stráví celý život s dívkou, která úmyslně otěhotněla, aby ho donutila k sňatku.

Jak má, proboha, oznámit Lydii, že čeká dítě? Kéž by měla alespoň sestru, které by mohla důvěřovat. Caroline by bezpochyby omdlela, kdyby se to dozvěděla, nikdy jí nebyla oporou v krizi. Maggie, ano, ta by jí docela určitě pomohla, ale Maggie byla v Saúdské Arábii, sama v pátém měsíci těhotenství. Také přišla do jiného stavu, ačkoliv brala pilulky.

Ach bože, už aby se Colin vrátil. Nahlas se rozplakala a bylo jí úplně jedno, jestli ji někdo vidí. Toužila cítit jeho paže, jak ji objímají, toužila položit si hlavu na jeho rameno. Jistě by ji ukonejšil, zahnal její obavy a celou situaci vyřešil. Kdyby byl v Irsku povolený rozvod, mohl by opustit svou příšernou ženu a oženit se s ní, ona by si mohla dítě bez problémů nechat a všechno by bylo v pořádku. K čertu s referendem o rozvodu. Proč by se lidé nemohli rozvádět, když jejich manželství zkrachovalo? Možná Colinova žena otěhotněla schválně, chytila ho do léčky, a snad to byl i důvod, proč se jejich vztah rozpadl. A teď kvůli zatraceným lidem, kteří své konzervativní názory a dogmatickou víru vnutili všem vrstvám společnosti, musí Colin žít v pasti nešťastného manželství bez lásky. To bylo nespravedlivé!

V myšlenkách se obírala svým zoufalstvím a strachem a přes slzy neviděla na cestu, až se srazila s mužem, který šel proti ní.

„Ach, promiňte!“ Zachytil ji pevnou rukou, aby nespadla, a Devlin se snažila rychle uklidnit.

„To je v pořádku. Stalo se vám něco?“ Mluvil hlubokým a sympatickým hlasem a Devlin postřehla, že má milé hnědé oči.

Zavrtěla hlavou a rychle zalhala. „Asi mi vlétl písek do očí. Promiňte mi, prosím, musím si dávat větší pozor, kudy jdu.“ Utřela si slzy a všimla si, že muže, se kterým mluvila, doprovází jiný, starší muž. Rozpačitě se na ně usmála a šla dál. Oba muži se za ní otočili, ten mladší ji sledoval znepokojeným, zamračeným pohledem.

„Zdá se, že je ta dívka velmi nešťastná, tati. Přemýšlím, co se jí asi mohlo špatného přihodit?“

Jeho otec pokýval hlavou. „Na tomhle světě je spousta věcí, kvůli kterým mladé ženy pláčou, synu. Nezapomínej na to.“

„Pojďme, tati, dáme si pivo a ty mi mezitím můžeš dát lekci, jak mám vést spořádaný život,“ usmál se muž. „Vím, že se na to chystáš celý den, a bez toho by naše setkání nebylo to pravé.“ Pomalu pokračovali dál a syn přizpůsobil svůj krok tak, aby mu otec stačil.

Devlin šla na druhou stranu směrem k autobusové zastávce a vyčítala si, že se nedokáže vzchopit. Sama se do téhle šlamastyky dostala a musí s Colinem naplánovat, co budou dělat. Ale jak mohla, propánaboha, otěhotnět, když brala antikoncepci? Nechápala to.

„Zapomněla sis vzít prášek?“

Nemohla tomu uvěřit. Úplně se zděsil, když se o dva dny později vrátil a Devlin mu oznámila, do jakých potíží se dostala. Důrazně zavrtěla hlavou. „Brala jsem si ho každý večer, na krabičce jsou napsané dny, abych se nemohla splést.“

„Neměla jsi na dovolené střevní problémy? Zvracela jsi?“ Chladný profesionální hlas ji zamrazil až do morku kostí, bezděky se přikrčila. Vzpomněla si, že se jí poslední den před odjezdem z Portugalska udělalo zle od žaludku, a nešťastně přikývla. Nebylo jí dobře ani během víkendu, když se vrátila domů. Určitě to muselo být tím. V návodu se psalo, že je třeba dbát zvýšené opatrnosti v případě, kdyby se objevila nevolnost nebo průjem. Když přicházela o panenství, ani ji nenapadlo, že ji tabletky dostatečně neochrání.

„Kdy?“ zeptal se Colin odměřeně.

V tu chvíli se rozčílila i ona a našťavaně mu odpověděla na otázku. K čertu s ním, pomyslela si. Byl to zrovna tak jeho problém jako její, ovšem muži se obvykle „svobodnými otci“ nestávají. Nakonec to stejně vždycky odnese dívka.

„Proč jsi mi to neřekla?“ vrčel na ni podrážděně. Vůbec nevypadal přitažlivě, když se mračil a z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, komu dává vinu. Kam se poděl ten milující muž, který ji ještě před pár dny líbal? Jak to, že si nikdy nevšimla drobných drolíčků v jeho pleti a vrásek okolo úst a na bradě? Když o sebe nebude pečovat, bude za pár let jeho pohledný vzhled ten tam, uvědomila si nezvykle objektivně, jako kdyby ho viděla poprvé.

„Prokristapána, Devlin,“ zalykal se vzteky. Neurvale jí podal malou nádobku a stroze jí nařídil, aby ji naplnila a vrátila mu ji zpátky.

Nechápu, jak mě mohlo napadnout, že mě bude objímat a utěšovat, říkala si Devlin, když stála na toaletě s nádobkou v ruce. Věděla zcela určitě, že tohle byl jenom začátek, a tušila, že to bude čím dál tím horší. Podívala se na skleničku s močí, která jen potvrzovala to, co už dávno věděla, a toužila mít odvalu hodit mu ji vši silou do obličeje, odkrácet z ordinace a už se s ním nikdy nevidět. Byla takový blázen! Tak naivní! Domnívala se, že by se Colin snad jednou mohl se svojí manželkou rozvést! Nenáviděla ho, připadala si zklamaná a podvedená. Zírala na sebe do zrcadla šokovaná svými pocity. To byl muž, o kterém si ještě před několika hodinami myslela, že ho miluje. Teď se jí zdálo, že od té doby uplynula celá věčnost.

Kdysi se říkalo, že panenství je nejvzácnější dar každé dívky. Dala mu ho. Popadl ji záchvat zloby z vlastní bezmoci. To nebylo fér! Proč je úděl žen tak těžký? Proč nejsou muži pod stejným tlakem, když to dělají poprvé? Cítí se vůbec někdy odvržení a zneužití? Vždycky si o sobě myslela, jak je sebevědomá a zkušená. Přišlo jí k smíchu, že si mohla kdy být jistá, že miluje Colina a on miluje ji.

„Bud' upřímná.“ Devlin zvedla hlavu a znovu se na sebe podívala do zrcadla. „Chtěla jsi zjistit, o čem to celé je, využila jsi ho stejně tak, jako on využil tebe.“ Přiznala si to, přestože se jí z toho dělalo zle. Děsilo ji, že byla tak povrchní a krátkozraká, a ačkoliv si to neuvědomila, byl to její první skutečný krok na cestě k dospělosti. Mnohokrát se v životě dostala do tíživé situace, kdy se musela zamyslet sama nad sebou, ale nikdy to nebylo tak obtížné jako teď.

O několik hodin později, když odešel poslední pacient, vešel Colin do kanceláře a postavil se před její stůl. „Ještě je brzy, ale docela určitě to je pozitivní.“ Stále hovořil chladným profesionálním hlasem. „Předpokládám, že půjdeš na potrat.“

Když to vyslovil, Devlin se nezmohla na odpověď.

„Souhlasíš, Devlin?“ ptal se netrpělivě.

„Já... já... no, ve skutečnosti jsem o tom zatím nepřemýšlela,“ řekla tiše.

„Tedy, drahoušku,“ pronesl poněkud sarkasticky, „je čas, abys s tím začala. Chceš to dítě donosit? Chceš si ho nechat nebo dát k adopci, nebo se ho chceš zbavit?“

Devlin se mu podívala přímo do očí a řekla ostře. „Ty jsi otec, Coline. Co navrhuješ?“ Probodl ji pohledem, otočil se k ní zády a přešel k oknu.

„Mám tři legitimní děti, Devlin. Další nechci, a ty bys musela moje otcovství nejprve dokázat. Nepřijímám za to odpovědnost. Navrhuji ti,“ oznámil jí mrazivě, „abys odjela do Londýna, kde se na tebe podívá některý z mých kolegů, a doporučuji ti, abys tam jela brzy. V podstatě ti to mohu vyjednat ještě tento týden, pokud to půjde. Bude to méně traumatické.“

„Kristepane, Coline, to snad nemyslíš vážně!!!“ Devlin se obrátil žaludek a měla pocit, že se pozvrací. Snažila se pochopit, co jí to vlastně říká. Chce, aby potratila jeho dítě, a nehodlá se vůbec bavit o jiných možnostech. Colin ji vytáhl ze židle a zatřásl s ní.

„Poslouchej mě, ty hloupá malá husičko! Ať tě ani nenapadne uvažovat o tom, že ti dovolím, abys mi zničila život, stejně jako sis zničila svůj. Sakra! Kdyby se tohle provalilo, byl bych k smíchu celé lékařské komoře.“ Všiml si, jak se jí v obličejí zračí opovržení a odpor, a pustil ji. „Podívej se, Devlin,“ řekl ztěžka. „Opravdu chceš mít nemanželské dítě? Malýho bastarda? Jaký máš důvod trápit se devět měsíců a pak dát dítě k adopci? Nebo si ho chceš nechat? Všichni si na tebe budou ukazovat prstem, budou tě pomlouvat. Nezáleží na tom, kdo jsi, pro každého budeš jenom svobodná matka. Vyřadí tě ze slušné společnosti. A nikdy už nebudeš ani chvíli sama pro sebe.“ Významně se na ni podíval. „Musíš také myslet na svou budoucnost a já ti teď a tady říkám, že Londýn je pro tebe nejlepší volbou. Finančně se o tebe postarám, s tím si nemusíš lámat hlavu, ale...“ jeho hlas byl ledově chladný, „pokud se rozhodneš jinak, je to jenom tvoje věc. V zaměstnání tě

nebudu držet a můžeš si zkusit mě obvinít, že jsem tě propustil nespravedlivě. Mám dobré přátele, kteří jsou vynikajícími právníky, a ti mi jistě poskytnou cenné rady.“

Varovně na ni ukázal prstem. „Měla bys to dobře zvážit. Mysli na sebe,“ naléhal. Mluvil teď mnohem laskavěji a vlídněji, byl milý jako dřív. „Pochop,“ zašeptal, „byl to pro oba z nás šok. Jdi domů a přemýšlej o tom. Uvidíme se zítra.“ Devlin si beze slova sbalila své věci. Srdce jí tlouklo jako o závod, na jednu stranu měla strach, na druhou se šířila vztekem. Když si dítě nechá, nikdo jí nepomůže a navíc ztratí práci. Když půjde na potrat, což byla podle její víry a irských zákonů vražda, bude se s tím muset vyrovnávat celý život. Ta myšlenka jí probleskla hlavou a musela připustit, že interrupce by byla tím nejsnazším řešením. Smetla by ten problém ze stolu jednou provždy. Mohla by začít znova s čistým štítem.

Zastavila se u dveří a podívala se na Colina. „Děkuju ti za pomoc.“ Zbledl, ale neřekl nic a Devlin za sebou zavřela dveře. Nenáviděla ho stejně silně, jako ho ještě ráno milovala. Jak jí tohle mohl udělat? Chtěla ho zabít za to, co jí provedl. Cítila téměř fyzicky, jak jí duši zaplavuje nenávisť. Mohla by jít na policii a oznámit jim, že ji doktor Cantrell-King poslal na potrat a je připraven jí vyjednat zákrok na klinice v Londýně, kde se interrupce provádějí. Zatkli by ho? Na to nedokázala odpovědět, ale byla si jistá, že podle zákona lékař nesmí pacientce umělé přerušování těhotenství ani doporučit. Jak by se mu líbil jeho pohledný obličej na titulních stránkách všech novin v zemi? To by ho mohlo zbavit domýšlivosti a pocitu nadřazenosti.

Věděla, že to neudělá. Neměla na to nervy a samotnou by ji to ponížilo. „Ach, Devlin, ty blázne,“ proklínala se tiše, když nastupovala do své fiesty. Vzápětí si uvědomila, že musí jít dnes večer k rodičům na večeři, a zmocnily se jí obrovské obavy. Obvykle k nim chodila jednou týdně, ale postupem času se snažila návštěvám doma co nejvíce vyhýbat. Mezi jejími rodiči vládla napjatá atmosféra a Devlin správně odhadovala, že příčinou jsou matčiny zhoršující se problémy s alkoholem. Nesnášela, když byla Lydie opilá. Nejprve na ni křičela a vytýkala jí to či ono a později se rozplakala a obviňovala Devlin, že ji naschvál opustila a odstěhovala se. Většinou se do toho vložil její otec a matka obrátila své výčitky k němu, nadávala mu a urážela ho, jako by ho z hloubi srdce nesnášela.

Tuhle stránku Lydiiny osobnosti znali jenom oni dva. Pro přátele a známé byla paní Delaneyová laskavá a vzdělaná žena, která se aktivně účastnila mnoha charitativních akcí a společenských událostí. Za manžela měla distingovaného muže s prestižním postavením, který ji obdivoval, poskytl jí krásný domov a finančně ji zabezpečil. Mnoho sousedek jí Gerryho závidělo. Jenomže ve skutečnosti byla Lydie Delaneyová zoufale nešťastná. Vypadalo to, že v sobě skrývá nějaké smutné tajemství, se kterým se nedokáže vyrovnat, ale které jí ničí život a brání jí, aby byla spokojená sama se sebou. Devlin neměla ke své matce blízký vztah, proto si s ní nemohla promluvit o jejím trápení a problémech. Lydie byla chladná a velmi rezervovaná osoba, která nedokázala dávat najevo lásku. Když byla Devlin dítě, nikdy ji nesevěřela v náručí, nemilovala ji jako jiné maminky milují své dcery.

„Dej pozor na mé šaty, drahoušku“, nebo „právě jsem se nalíčila“, říkávala malé Devlin, když ji chtěla spontánně obejmout okolo krku nebo se přitulit, a holčička si brzy zvykla, že to nesmí dělat. Devlin neviděla na své matce jenom to špatné, oceňovala, že se Lydie zapojila do mnoha nadačních výborů a sháněla peníze pro rozličné organizace. Ale na druhou stranu chodila každý den hrát golf, pokud se zrovna neopíjela na nějakém flámu, a tak Devlin víceméně vychovávaly různé chůvy a posluhovačky. Její otec neměl moc rád hektický společenský život, který mu manželka vnucovala, ale protože svou ženu miloval a zdálo se, že jedině tak bude šťastná, chodil s ní na vernisáže a premiéry, slavnostní večírky i charitativní události. Přesto měla Devlin častokrát dojem, že ať dělá, co dělá, vždycky je to málo. Vypadalo to, že si Lydie vytkla nějaký neviditelný cíl, kterého nemohla nikdy dosáhnout.

Jak mám přijít domů a oznámit své elegantní a sebevědomé matce, že čekám nemanželské dítě? Devlin se modlila, aby se Lydie dnes večer neopila. Věděla, že by nezvládla sebemenší hádku, už tak si připadala na pokraji nervového zhroucení. Proč byl Colin tak bezcitný a chladný? Proč byla tak pošetilá? Nemohla se zbavit myšlenek, které se jí honily hlavou, měla pocit, že každou chvíli vybuchne. Srdce se jí rozbušilo a dostávala závratě. Proč se jí udělalo zle? Kvůli tomu, že je těhotná, nebo protože byla psychicky na dně? Z očí jí znovu vytryskly slzy a proklínala sama sebe, že je tak slabá.